

LA UNIVERSITAT I LA CIÈNCIA

“No tenim més remei que tornar a convocar tots els universitaris conscients i responsables a la lluita”. Són paraules extretes de la declaració programàtica de la candidatura presidida pel professor Antoni M. Badia Margarit, candidatura finalment guanyadora de les eleccions celebrades enguany a la Universitat de Barcelona.

Són paraules que expressen clarament que encara som lluny de l'assoliment d'aquell model d'universitat autònoma, democràtica, catalana i d'alt nivell científic pel qual lluiten des de fa anys els universitaris catalans. Pel que fa a la universitat, és evident que la transició resta inacabada.

Ara, el perill és que el resultat de l'elaboració de la discutida llei d'autonomia universitària (LAU) pugui bloquejar de manera indefinida l'assoliment de les fites que la societat catalana reclama per a la seva pròpia universitat.

Els problemes de la universitat —una universitat en crisi arreu des de fa més d'un decenni— són sens dubte força complexos perquè responen, en definitiva, a la mateixa crisi d'un model d'Estat i d'un model de societat. Són problemes, doncs, que tenen una dimensió institucional, que afecten la democratització interna de la institució, les condicions de selecció, promoció i treball del professorat, el paper que han de jugar els estudiants, el personal no docent i els diferents àmbits específics de les relacions entre universitat i societat.

Un dels àmbits específics més importants entre la universitat i la societat és sens dubte el de la recerca. Sembla difícil de negar que no es pot ensenyar ciència sense fer ciència. Però quins són els recursos econòmics dedicats a la recerca universitària? A l'informe dels vice-rectors d'investigació publicat l'any 1978 s'assenyalava que, per al conjunt dels països de l'OCDE, el percentatge mitjà de recursos públics dedicats a la recerca a través de l'ensenyament superior era, el 1973, del 16 per cent. Quina és la situació al nostre país? Segons el professor Manuel Martí i Recober, autor d'una ponència sobre aquesta qüestió presentada a les Primeres Jornades sobre la Recerca que organitzà el Centre d'Estudis Socialistes pel maig del 1980, l'any 1975 aquest percentatge era al nostre país de tan sols un 5,3 per cent; per tant, per a fer-los equivalents caldria multiplicar per tres els recursos dedicats a la recerca universitària i tornar a multiplicar-los per tres si hem d'aconseguir que el percentatge de producte nacional brut sigui de l'1 per cent. La conclusió de l'informe era proposar que es dediquessin 9.000 milions de pessetes l'any a la recerca universitària, en lloc dels 1.000 milions que aproximadament s'hi dediquen actualment. Avui la situació continua essent substancialment la mateixa que el 1975, i som lluny del mínim desitjable.

Hem de tornar a parlar pròximament sobre aquest punt. Són aquestes, tan sols, unes dades i unes reflexions que cal incorporar, potser amb més força, al debat i la lluita per assolir aquesta universitat “d'alt nivell científic” per la qual lluitem.